

АНАСТАСІЯ ПЕДАН

ЛІРИКА
ЛЮДИНОВІРСТВА

vol. 2

Анастасія Педан

Лірика
людиновірства.
Vol. 2

Київ
ТекстOver
2019

Обкладинка:
Юлія Бура

П24 Педан А.
Лірика людиновірства. Vol. 2. – Київ : ТекстOver, 2019. – 44 с.

ISBN 978-04637-2386-9

© Анастасія Педан, 2019
© Юлія Бура, обкладинка, 2019
© ТекстOver, 2019

із докором на небо не дивися
і не кляни ні вітру, ні дощу
ти перш за все з собою помирися
пусти за течією «не прощу!»

не нехтуй душами, що прочинили двері
цінуй довіру, як зіницю ока
полиш усі образи: то сухі пустелі
дублюй людську відвертість: то вода глибока

спочатку віру май, а потім лиш молися
хай буде розуміння там, де зараз – «не впуска!»
із докором на небо не дивися
і не кляни ні вітру, ні дощу

ви розуміння не чекайте – розумійте
бо кожен має щиросердну рацію
і з мрій чужих, будь ласка, ви не смійтесь
бо сміх цей – лиш безсила провокація

збрехавши, правди вже не вимагайте
бо по коліна у брехні за чесність битись зась
і час на себевиправдань не гайте:
до всіх лукавих віра кригою взялась

любові не чекайте – на неї ж не скупіться
це те, що множитья від теплоти сердець
до інших не рівняйтесь, з собою лиш боріться
боріться, поки страху не прийде кінець

і пам'ятайте: всі ми рівні й неповторні
і кожен заслуговує на третій і десятый шанс
нехай не будуть вчинки й почуття притворні
бо тільки справжність є мірилом усіх нас

.....

* * *

блукання тремтливе сонце
гаряче, білясте
цілує так ніжно в плече
ми ж в темниці заперті
зубасті
захлинаємось згірклим плачем

десь розквітли тендітні квіти
рясним цвітом
вкривають весь жаль
ми ж усе ще ті пуп'янки-діти
наші душі –
чистий скрижаль

м'яко сіллю облизує море
заживляє глибокі рани
перламутром пашить
ми ж себе методично вбиваєм
між собою будуєм паркани
і надію баюкаєм: «цить!»

десь з нікуди береться любов
вона терпить образи
точить камінь важкий лицемірства
ми ж самі носії оков
ми самі носії відрази
до емоцій блюзнірства

.....

десь життя задає нам всім темп
й кожен день надає тихі миті
творити, зоріти, стреміти..
ми ж усе це звели до нуля
від чуттєвого розумом вкриті
й співчуттям тут місця нема:
потрібно всього лише жити

я тебе не покину ніколи
я тебе не покину нізащо
хоч і лихо чекає покори
хоч мужніє довкола пропаше

я тебе не покину, чуєш?
порожнечі у душах зріють
лиш мене нічим не вгамуєш
я із тих, що хоч сліпо, та діють

я тебе не покину, людино
й хоч нудьга поглинає сіра
украду тебе з лап рутини
я – твоя м'якосердна віра.

.....

буває так, що перестав
ти світ-цей-хаос розуміти
ти вже втомився від вистав
і замість слів лиш воду лити

буває так, що шкереберть
перевернулась вся уява
і суть твоя зотліла вщерть
а ти лиш споглядаєш мляво

буває так, що час і вчинки
хотів би якось відмотати
та на колишні поєдинки
не варто часу витратити

.....

з-поміж тисяч людей
і мільйонів зірок
будь ласка, себе не згуби.
у світлі днів, темноті ночей
доброта – для всіх шок
шокуй; роби.

з-поміж тисяч доріг
і мільйонів суцвіть
обери собі своє.
усе, що колись не вберіг
буде до млости боліть
бо було; бо й досі десь є.

з-поміж тисяч емоцій
і мільйонів чуттів
обери м'яке, непорочне.
у кожному твоєму кроці
і повага, й чийсь гнів:
судити багато охочих.

з-поміж тисяч образ
і мільйонів провин
умій прощення просити.
для гордині не час
в нас так мало хвилин
щоб всією душею любити.

.....

зсіріле вкрай небо
заплакані вулиці
стуманені закутки
місто-тривога

затьмарені очі
приглушені радості
холодні скрізь душі
забули про бога

і зціплені зуби
стиснені вилиці
суцільне сум'яття
шум его є вухах

питання притишене
холодна відповідь
згубили тепло десь
зросили страх

я не знаю, чи бачиш
та навколо – пуста
і дощі ні до чого
це стіна із образ

і даремно ми плачем
крокодила сльозами
бездіяння убоге
хоче вбити нас

.....

десь з-поза ранку відгримлять лілові бурі
їх пил закрутить зорепади-роздуми ночей
самотньо-біле сонце вийде у зажурі
з-за обрїю, що так і не зімкнув очей

а все тому, що є такі зломлосні дні
як сіє втому ранок, не вечірня темінь
і люди скрізь – такі сумні-сумні
а кожна дія – подвиг, кожен камінь – кремень

буває так; а в чому ж тоді суть?
а суть така, що втома – особиста
і інші, може, й есмїшку несуть
та ти в сліпїм тумані не побачиш чисте

а суть така, що це не всі сумні
це просто ти прогавив десь той вірус щастя
й насправді не бува зломлосних днів –
у кожному з них є місце для добра,
є місце для напасті

то що, не вірити у силу бур лілових?
то що, щоночі обрїй бачить мирні сни?!
виходить, тільки ти-один укотре йдеш в оковах
виходить, тільки ти – творець душевної весни!

.....

в рожевих мріях потонути хочеться хоча би раз
забути непроглядність ночі й ранків мир удаваний
ви не повірите, та якось можна жити без образ
і без інтриг вже не такий цей світ й знебарвлений

рожеві окуляри всі вдягнемо й не прокинемось
влаштуємо демарш усім перипетіям долі
і на віддалених планетах щастя десь зустрінемось
чому? бо тут його знайти не вистачило волі

ви скажете: «це маячня! не станеться цього ніколи!»
а я змовчу: нас холод розуму тримає міцно у лещатах
так боляче, що тепле сонце нам чуже за нашим видноколом
і щоб усі почули, ти гомін тисяч «я» маєш перекричати

твоя динаміка забрала усю суть
тебе закинув вітер на периферію істини
і все змінило свій контраст немислимо
уявним спалахом горить прокладена раніше путь

тобі не допоможуть догми наймудріших:
вони ще не розрадили людей, собою ж втрачених
бо де, коли і ким у світі було бачено
щоб там, де всі цураються небес, свободи більше?

ти межі всіх і в той же час з собою наодинці
допоки сам собі чужий, близьким для інших ти не станеш
чия вина, що за собою мости палиш?
чия вина, що вирішив зійти не на своїй зупинці?..

і плач-не плач, та воля – в кулаку, ти ж пам'ятаєш
ти зупинися в статиці дерев, омий рососою душу
нехай тебе цей штучний темп не душить:
знайдеться той, хто хоче чути все, що у собі ховаєш

а легше дихається зовсім не у горах
бо легше дихати тоді, коли душа – не пуста
дов'яла десь у квітах спокою пелюстка
колись собі був другом, зараз – ворог

блакить очей блищить не від вогню
і жар його не сушить сліз безсилля
у кожного є свій пік божевілля
своя межа укотре слухати брехню

людей не судять за неказані слова
а гречне ставлення – це ще не свідчення добра
і не біда, що ключ до когось ти не підібрав
до себе не дібрати – ось де страх

.....

що більше в тобі людини, то більше тобі болить
що більше себе відкриваєш, то легше тебе замкнути
що більше мовчиш словами, то більше душа кричить
що більше дивишся в небо, воліють понижче прикути

що більше ти хочеш ділитись, то більше байдужих поглядів
що більше безхмарних днів, то більше тужливих ночей
що більше прекрасних хвилин, то більше болючих спогадів
що більше відвертих зізнань, то більше гострих очей

що більше волієш добра, то більший у серці вакуум
що більше плекаєш квіти, то більший від в'ялості щем
що більше зігріє сонце, тим більшою вмиє мрякою
як більше шукаєш розради, знайдешся ще тим плачем

та що більше даси собі шансів,
то більше примножиш любові
що більше себе даси в жертву,
то більший духовний гарт;
й що раніше розірвеш окову
закриту на ключ тобою ж,
то більше зазнаєш щастя
і це – неспростовний факт

немає виправдань для гордості
повір, нема, і навіть не шукай
і кожен раз, як гордість душить, знай:
всі люди рівні в праві незворотності

немає гордості пробачень: визнай врешті,
ти не найвищий із людей, ти їм не совість, не суддя
як гордість вкотре душить, знай, дитя:
ніщо, крім гордості, про почуття твої не збреше

.....

побиті дощем, відцвіли всі троянди
їх краса й аромат – вже давно тільки спогад
а серед людей все ще шириться здогад
ніби в силах ми пору буяння обрати

невічні, безгрішні, чудові в буденності
прості й неопірні до злісних діянь
на себе забрали би море страждань
віддали би людині ковток нескореності

однаково ніжні під сонцем і зорями
любов'ю до всього повернені завше
що існує від квітів у світі м'якше?
що розрадить так стишено душі зболені?

чому бува так тісно між людей?
ти ж знаєш їх вже цілу вічність, може, й більше
чому зникає звичний блиск очей
і перламутри неба вже не тішать?

чому слова так гостро ріжуть простір?
чому не можна закричати: «стійте!»?
чому людей так поголівно гордість косить?
чому настільки бездіяльне слово «дійте»?

чому так мружимося від сонця, ходим тіннями?
чому не власне лихо не болить?
чому на кожну справу сорок п'ять очільників
і жодного, хто хоче щось зробити?

чому сміємося над тим, що варте суму?
чому оплакуємо гірко мимолітне?
чому ховаємось від тиші у потоках шуму?
чому ми силуєм себе бути привітними?

чому число сумарне всіх «чому» сягає нескінченності?
чому так боляче лічити ці «чому» і далі вірити?
тим менше буде цих «чому», що більше в нас причетності
тим менше буде згірклість днів у душі світлі цілити
що більше будем мріяти
і зречено леліяти
все те, що не породжує «чому»

бо небу байдуже
відсоткове співвідношення
твого злого і доброго:
воно любить тебе за тебе;
чи не диво це?
отаке прозоре зголошення
колихати тебе в колисці
просто так, недволично, без од хвалебних?..
а що ми про небо знаємо,
крім того, що не літаємо?
а що ми один про одного знаємо,
окрім як постійно чогось вимагаємо?..
а що ми небу сказали би
поміж потоками самохвальби?
а що ми самі собі сказали б,
якби із цього неба впали?
(хоча, по суті, там не літали)

і коли на самоті залишишся
і коли сама в собі притишишся
то тоді в думках своїх загубишся
і незчуєшся, як у страхах голубишся

і тоді усе, що сум баюкало
і тоді усе, що громом грюкало
вибухом німим тебе оглушить
біль такий, що навіть море сушить

і тоді не плач, жени всю тугу
бо любов сильніша, ніж розлук попруга
не картайся, ти є там, де маєш бути
не картайся: все твоє з тобою буде

.....

і тануть літо із теплом, і тануть зими і замети
а ти, занурений в собі,
заплівся в коренях планети

ти то досліджуєш її, то так нахабно її давиш
і ти, занурений в собі,
усього вище его ставиш

ти вже забув, як пахнуть весни, і швидкості падіння зір
і ти, засліплено-улесливий,
не знав любові до цих пір

звичайно ж, все це не про тебе,
звичайно, ти – це нескінченність
але, засліплено-улесливий,
ти втратив вже давно причетність

людська ж причетність – ілюзорна
як пил стремлінь, як промінь перламутру
і не чіпляй ярлик «резонно»/«нерезонно»:
живи своїм, а не позиченим у мудрих

ті, хто вміють чекати, завжди отримували найкраще
вони неспіхом в'яжуть найтонше плетиво
ті, що спроможні пробачати, завжди уникали пропаше
вони наділяють безкрилих злетами

ті, хто так гучно сміються і плачуть,
обдаровані сяйвом щирості
вони повагом витіснять кривдоносних
ті, хто в бруді, що не затягне лиш ледачого,
не зреклися дитячої милості –
будьте певні: це – найсправжніші дорослі

ті, хто любить самовіддано, самозречено
знають любові, підведеної до квадрату
вони на віру й жертвність приречені
вони – не приверженці самозради

те, що крила маєте, не сумніваюсь
лиш питання: куди занесуть?
усе пориваюсь, усе пориваюсь
пізнати людей окрилених суть

як довго рослили, як довго леліяли?
що стало привабою у небесах?
як довго в умовах безґрунтя сіяли?
в гріховності мріяли про чудеса?

від чого тікали? що насторожило?
що змусило сльози солоні ковтати?
чим темінь ночей так душу тривожила?
що не давало спокійно спати?

люди окрилені, земним розчаровані,
що ви сказали б кожному з нас?
ви тут для людей небесами даровані,
ви зараз, й над вами не владний час

інших так легко інакшити
легко піддати критиці
важко голос пом'якшити
важко претензію зважити:
ти бач?
любов піском вже сипеться

інакшити легко усіх, крім себе
легко емоції їх перекреслити
важко спитати у себе: для чого?
важко почути себе самого
ти бач?
померло усе улесливе

ми такі, які є
ми так довго ставали собою
нам ще вік собою ставати
нам ще вік кричати
пробач
я не стану собі чужою

не все те відвертість, про що не змовчати
не все те краса, що бачать очі
можна весь вік в небуття прокричати
можна весь вік собі й іншим брехати –
знайдеш охочих?..

не все любов, за що б'ють себе в груди
не кожні блискучі очі – від щастя
нам хіба все одно, що подумують люди?
і наскільки безмежне твоє «повсюди»?
ця буденність лягла на плечі напастям

не все багаття, що спалахом тане
не все вода, що змиває бруд
на скільки твоєї сміливості стане?
коли все пересічне перестане
ламати твій почуттєвий труд?..

хай сміються, хай показують пальцями
хай висміюють у вічі й позаочі
ті, що насправді снують скитальцями:
кожен вправі себе до гріха приурочить
хай кричать, усе мудре заціпивши
хай лікують неспраглих порадами
ті, що промажуть, так і не цілившись:
їх серця не розтопиш розрадою
нехай судять, в цинізм всі замотані
хай надалі від люті киплять
ті, що довіку своїм заклопотані:
їхні душі в мерзлотах сплять
нехай кажуть, що в тебе не вийде
нехай палять тебе рясним соромом
ті, що не знають тебе ні на крихту:
ти впадеш, лиш нарікши їх «ворогом»
нехай буде усе проти тебе
нехай рве зсередини до атома
ти частіше питай у себе:
«що зробило людей безкрилими?
що наблизить мене до крилатого?»

зі страху себе знати відкриваємо цей світ
тим володіти зручно, що не кип'ятить твій мозок
ми десь тікаємо туди, де почуття морозять
ми вже втекли туди, де правда терпить гніт
зі страху час утратити ми метушимся
перевести свій дух – для аутсайдерів
ми десь тікаємо туди, у світ колайдерів
ми прагнемо втекти, без права тут лишиться
зі страху довіряти убиваємо відносини
не відкривайтеся: так наражаєтесь на небезпеку
ми десь тікаємо туди, де штучні й холоди, і спеки
ми були взуті у любов, ходитимемо босими
зі страху говорити ми цифруємо думки
а все яскраве на екранах, у житті – марудне
ми десь тікаємо туди, де пиха давить груди
ми там опинимось,
де на мільйон байдужих – нуль палких
а знаєте, що нас могло б урятувати?
один-єдиний шлях – забути про кліше
ми відвернемо ці сценарії тоді лише
коли наважимося усі усіх прийняти

.....

застиглий шарм і велич німоти
себе статичними лікуємо окрасами
бо час летить, пройде все те, що так болять
пройде усе, і знову розпливемося гримасами
ми пустимо коріння в майбутті
ми розростемося свободолюбним віттям
бо щосекунди різні ми в єдиному чутті
та попри те – усе ще світлі діти
не прагнім зрілості, вона лукавіша лукавого
зречімося брехні, що приторно серця кроїть
я вірю в сталість величі і цінність нетривалого
і душу ту, що на ногах смиренності стоїть

.....

і чому проникливим так важко?
і чому в чуттєвих їде дах?
так, для тебе кожен жест – упряжка
так, для тебе всі відвертя – страх
ти волів би від брехні – подалі
ти волів би кожне слово – подих
сталось так, що в світі вертикалей
ти весь час горизонталь проводиш
ну і що, що ти укотре – наодинці?
ну і що, що сумніви картають?
є такі, що, посміхаючись, у скриньці
одночасно гострий ніж тримають
ні, це не тривожне «стерезися»
ні, це навіть не стрімке «тікай»
головне – не віриш – не божися;
головне – як падаєш – вставай

багряне сонце врівноважить синь
на кожну посмішку – тужливі очі
та в тім біда, що скрізь, куди не кинь
безсоння невогнених не морочить
усе окрилене колись впаде
його заземлене підхопить і задушить
як зручно, як безвольно хтось бредє:
твое зболіле точно не порушить
а наше «ми» – все більше паралель
ми увійшли в епоху персоналіті
добро перетекло на кращу із земель
любов змарніла під егідою фаталіті
я усе менше вірю в свою віру
моє єство не хоче трансформації
злетіти тяжко – мішу глину сіру
та це, мабуть, вже зайва інформація

.....

не зловживайте милістю небес
не обертайте в сповідь свою правду
сліпі душею не прозріють від чудес
німі серця не будуть вдячні за розраду
за кожним з нас – самопротести й повстання
буденне часогаєння, нічні гіперболи проблем
а кожна зроблена помилка – то «остання»
ми ж геть не жертви кимось-ліплених-емблем
ніщо не варте деформованих життів
ніщо не варте віри в себе й інших
нести із честю все, чого хотів:
ти все одно святим не будеш в світі грішних

то що, люди, зафарбовані в осінь,
що відчуваєте?
мабуть, пам'ятаєте
усе ще пам'ятаєте
про ніжнолітні промені-язики;
то що, люди, що каміння на грудях носять,
мури ламаєте?
мабуть, знаєте
що тільки час згаєте,
заточивши себе на старі помилки.
то що, люди, які ще вміють плакати і сміятися,
що вас на це провокує?
так, життя не цілує
так, вас, буває, хвилюють
загорнуті в совість думки;
то що, люди, які ще читають
вірші в епоху спротиву,
йокає в грудях щем?
мабуть, ми шукаєм собі проблем
мабуть, ще не раз ми їх знайдем
та єдине, що робить мене щасливою, –
це знати, що десь отак незрадливо
хтось вже вмитий прозріння дощем

.....

десь хтось хороший
комусь – поганий
комусь – середній із нудот;
хтось пил порошок –
для когось – барви
для когось – кислий бергамот;
десь є любов
для когось – біль
для когось – щастя-сенс-усього;
хтось душу дуже поколов:
комусь – насипать густо сіль,
комусь – украсти плач чужого
(не претендуючи на лик святого)

.....

* * *

повітря густіє, мій погляд пустіє, байдужість ламає кістки
а сонце ще тліє, і листя жовтіє, мов палить квіток пелюстки
все вище пороги, все ширші дороги, ми в них заблукали нараз
ми перестороги, ми звірі двоногі,
ми жертви несказаних фраз
лютують амбітно, бредуть непривітно подавлені тяжко чуття
якісь мимолітні, геть немонолітні, ми впали в зародок життя
ця осінь морочить, знаходить охоче всі наші вразливі місця
світ мрій непорочних, творіння пророчі заставлять ще битись серця
я вірю, це поки, це поки пороки нам миті цінить не дають
я знаю, це поки, й ніякі пороки ество моє не зітруть

люди-прибульці
їх важко зловити
їх важко зібрати в єдиний сюжет
оголена віра
в нервовій кривульці
їх топчуть, як квіти
і пильність наївна
від муки не береже
що їхню любов стереже?
вони – малі діти
на великій кульці
що зведемо землею;
зведемо алею
довжиною з невинність душ?
скільки треба зросити суш
щоб зростити одну ідею –
жити не в мушлі-стулці
яку із дна – ані руш?..

.....

повага тим, хто в гонках днів
себе не зміг в собі ж убити
і тим, хто все ще не посмів
у душі інших воду лити
повага тим, хто в час вагань
не став на бік надмірних зисків
і тим, хто в колі поривань
не дав себе у лапи тиску
повага тим, хто в скрути час
на правду не заплющив очі
і тим, хто вірить щиро в нас
хоч, часом, й бачити не хоче
повага тим, хто крізь роки
не одягав позмінно масок
і тим, хто чинить навпаки
як решта бреше собі ласо
повага тим, хто в час тривоги
зумів собі знайти розраду
і тим, хто в швидкості дорог
усе ще просить про пораду
повага тим, хто із оков
якщо не вибіг, то ще рветься
і тим, хто здатен на любов
хоч і не певен, як це зветься

на кожне дике серце – твереза голова
на кожен цвіт багряний – блакитно-сизий іній
не говори нещиродумані слова:
вони пускають в світло душ болючі тіні;
на кожен грім думок – оціпеніння рук
на кожна риму зір – прозаїка земна
ніколи не ховай шалений серця стук:
твоя мелодія емоцій лиш одна

.....

за рутинами днів
незвідані далі
непобачені очі
людей-планет;
за тлінністю днів
ми не упіймали
ті миті пророчі
за хвіст, як в комет;
за виром подій
бігти важко й не треба
відпуцу, хай летять
у провалля надій;
з необдуманих дій
виринає край неба
там, де зорі лиш сплять:
в них читається: «м-р-і-й»...

.....

злітали без страху впасти
розправляли крила з вічність
щоб за мить скласти
усім розповім, де віри вкрасти
як сама знайду;
і усю резистентну біду
підпалю
ту, яка свого часу
вбивала мільйони «люблю»;
нам буде легше ще в сотню разів,
ну а може й важче в мільярд
та як би тепер не радів
згаслих надій зорепад
ми зберемося з силами
поділимось крилами
відмовимось від барикад
на користь вічності
вільнодихання
легкоплічності
рікою тихою
розтечемося
ніколи не повернемося
до витоків
вивихів
зболених смутків
неславний парад

не із тих, хто кляне; не із тих, хто клянеться
не із тих, хто засудить; не із тих, що осуджені
просто десь у душі легким шовком все мнеться
просто вітром розвіяні, сирим холодом з'юджені
не із тих, хто літає; не із тих, хто літав
не із тих, хто рече; не із тих, що приречені
просто хочу, щоб час наших мрій не украв
просто хочу, щоб мить не ставала утечею
не із тих, хто благає; не із тих, хто блажить
не із тих, хто руйнує; не із тих, хто зруйнований
просто знати, що в серці любов ще лежить
просто знати, що страх весь тремтливий подолано
не із тих, хто затьмарить; не із тих, хто тьмяніє
не із тих, хто біжить; не із тих, хто вже збіглий
просто кожен із нас має сяйво надії
просто кожен, насправді, засяяти міг би

температурить вітер і сквозять шпарини мозку
сьогодні не засну, так схоже на вчорашнє
я не змогла просіяти крізь пальці й грам піску
я б'юсь з собою довгий час, і бій цей – рукопашний;
гуде укотре потяг – не везе мене нікуди
літають птахи й літаки – тяжінню в противагу
я справді думала, що все в рази простіше буде
я вимила із сіллю сліз до інших всю повагу;
є імпліцитні перемоги й кволі революції
є щем духовних втрат і різь вкороченого его
я перекреслюю свою наївну резолюцію
я помилялась, де підступні й де сердеги;
страшні часи підвішеного стану і безсиля
та всі усе приймають за належне – це страшніше
я не збагну, чому огидне нарекли красивим
я не приймаю заповідей «будь простіше»;
чому хтось має змовкнути, коли болить?
чому байдужі всім ті очі зненадієні?
я не приймаю правил гри, де совість спить
я за ті формули, де слово множать діями;
правдива ніч, та добре, що є ранок
а день, що йому слідує – лише предтеча вечорів
я вірю: чистим світлом забреним світанок
я знаю, буде так, як кожен з нас того волів

.....

сила – бутоном чарівним
несинхронно з весною з-під снігу пробитися;
сила – зусиллям наївним
щоб стати собою, у себе ж вчитися;
сила – забувши про пиху
і слухати, й чути не тільки вухами;
сила – говорячи тихо
летіти відлунням поміж серцями;
сила – незримим шурхотом
берегти сновидіння людей найрідніших;
сила – лінивим муркотом
лікувати падіння щодень ніжніше;
сила – зневаживши втому
творити натхненно найтяжчі справи;
сила – не бажати нікому
те, що ти б сам трактував як лукаве;
сила – у вихорі змін
не втратити пам'ять про те, що любив колись;
сила – в алгоритмі підмін
не сплутати сліз, що від щастя десь вилились;
сила – сказати «стоп»
тоді, коли вакуум тисне нічим не прикриту душу;
сила – зупинити галоп
бо спрага вбиває лиш тих, хто інших байдужістю сушить

.....

Анастасія Педан

Лірика
людиновірства
Vol. 2

Комп'ютерне верстання:
Володимир Криницький

Видавництво часопису
«ТекстOver»
tekstover@gmail.com

Київ, 2019

ISBN: 978-04637-2386-9

Звертаюся до читачів цієї збірки, а також усіх, хто в епоху штучних інтелектів не втрачає сили до прекрасного й істинно людського.

Ви – дивовижні. І Ваше чуття і тяжіння до мистецтва – найвищий об'єкт мого захоплення. А Ваші емоції – лакмус моїх рядків. І Ваша щиросердна віра – мій стимул творити і працювати.

Моє людиновірство – півдорога. Я на півшляху від повної сліпоти, і стільки ж – до повного прозріння. Я вчуся, я вивчаю, я спостерігаю. Я пишу. Чесно й відверто, бо якби інакше – то не було б ніякої суті.

Мене запитують, де шукати Музу; скажу одне – живіть! Здобуйте якомога яскравіший і суперечливіший досвід. Проживайте нутром, хоч як буде боляче.

Не бійтеся! Поезія кусає, але не вбиває. А ця збірка, може, й геть лікує.

*З любов'ю і повагою до Кожного,
Анастасія Педан*

Анастасія Педан народилася 1998 року на Черкащині. Закінчила Черкаський гуманітарно-правовий ліцей. Студентка факультету міжнародних відносин Львівського національного університету імені Івана Франка.

Автор збірки поезій «Лірика людиновірства» (Київ, 2018) та численних статей на теми політики й міжнародних відносин, зокрема – українсько-австралійських двосторонніх взаємин.

Переможниця Міжнародного конкурсу молодих поетів і бардів у рамках Міжнародного фестивалю співаної поезії Lviv Music & Poetry Week. Прагне теоретично обґрунтувати явище людиновірства як концепцію сприйняття світу та окрему самобутню форму віри.